

9661
1768, 20.
No. 64.
SPECIMEN

CONTINENS

CAPVT IVRIS CONTROVERSVM

DE

ADITIONE HEREDITATIS
A FILIO FAMILIAS
FACTA

QVOD

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA

PRAESIDE

D. CHRISTIANO HENR. BREVNING

PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.

ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.

SOCIO

IN AVDITORIO PETRINO

DIE IV. IANVAR. ANNO MDCCCLXVIII.

PVBLICE DEFENDET

IOANNES CHRISTIANVS KARSCH

KOENIGSBRVCK. LVSAT. SVP.

LIPSIÆ

EX OFFICINA LANGENHEMIA.

SPECIMEN
CONTINENS
CAPUT IVIS CONTRORSUM
DE
ADITIONE HEREDITATIS
A FILIO FAMILIAS
FACTA
Lyon
ILLUSTRIS ICTORYM ORDINIS GRATIA
FRANCOGALIAE
D. CHRISTIANO HENR. BREVINING
PROFESSOR IVR NAT ET CENT PUBLIC ORDIN
ET SOCIETAT LITTEL DIVERSITAT
IN AUDITORIO PETRINO
DIE IV JANUAR ANNO MDCCCXXXIII
PUBLICE DEFENDIT
IOANNES CHRISTIANVS KARSCH
KÖNIGSBERG ERBZELTHER
LEIPZIG
EX OFFICINA LANGENHEIMII

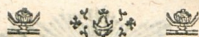

DE
ADITIONE HEREDITATIS
A FILIO FAMILIAS
FACTA.

§. I.

Frustra esset *de aditione hereditatis* a filio familias tanquam suo herede *patri* succedente disserere, quippe tunc, si ex *suitatis* quod vocant iure succedit, ipso iure, vel, si ex Romanorum opinione auis, ipsa natura succedit. Hinc *συνδεσποτέα* illa, quam intestatae successionis originem BYNKERSHOEK *Ohseru. Lib. II. cap. I.* putat, cui quidem *συνδεσποτέα*, mallem *communione sacrorum familiae* substitnere, ut *alibi* probauimus,

in qua communione sacrorum et illius apud C I C E R O N E M
de Orat. Lib. I. c. 38. disputationis: *An filius neque heres*
scriptus, nec nominatim exheres pro exheredato habendus, car-
do versatur. Hinc nobis de eo, quo filius familiae intestatus
 patris heres se bonis immiscet, aut obtento a Praetore bene-
 ficio abstinet ab hereditate paterna, nulla est disputatio.

§. II.

Est ergo ea praecipue quaestio, si in testamento filius
 familiae tanquam voluntarius heres scriptus, quid circa ad-
 ditionem illius hereditatis iuris. Forsan an haec quaestio vlli
 dubio subiecta sit, dubitari posset, nisi quae a Iustiniano in-
 trodueta peculii irregularis aduentitii species ex eo, quod
 inuito patre adita sit hereditas, variis quaestionibus causam
 praeberet. Distinctius rem tractabimus, quo materiam, quae
 et a fore aliena non est, clariorem reddamus.

§. III.

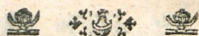
Patria illa Romanorum potestas, quae patri perfectum
 in liberos concedebat imperium, causa erat, ut filius fami-
 liae hereditatem sibi derelictam testamento, cum eandem an-
 tiquo iure non sibi, sed patri acquireret, prius adire non posset,
 nisi *iussu patris.* Causam vero in ipsa per additionem oriunda
 obligatione quaerimus. Sicuti enim pater per filium acquire-
 bat hereditatem, ita contra ex additione hereditatis obligaba-
 tur non tantum ad legata fideicommissaue, verum etiam ad
 testatoris aes alienum soluendum, reliquaue testatoris facta
 praestanda. Hinc PAVLVS in *L. 6. π. de acquir. vel*
omitt. hered. recte philosophatur: *Qui in aliena est potestate,*
 non

non potest INVITVM hereditati obligare eum, in cuius est potestate. Et cum in hac causa, vbi heredem habemus alterius potestati subiectum, a seruo ad filium familias concludere possumus, alia iuris capita idem thema probant. Sic IULIANVS in L. 45. $\pi.$ de Acquir. vel omitt. hered. probat: Aditionem hereditatis non esse in opera seruili. Sic MODESTINVS in L. 25. $\pi.$ de Condit. institut. Ait: Sub conditione heres institutus seruus sine iussu domini conditioni parere NON potest. Ita amplius PAVLVS in $\pi.$ de Legat. I. Ait: nec a filio familias sine iussu patris optari posse. Et cum in aditione hereditatis voluntatis adesse debeat declaratio, nos heredes esse velle atque obligatos, VLPPIANVS in L. 4. $\pi.$ de Reg. Iur. adserit: Velle non creditur, qui obsequitur imperio patris vel domini. Quomodo ergo sine imperio illo paterno filius adeat hereditatem sibi delatam?

§. IV

Eousque omnia bene! Sed quid faciamus cum acutissimo nostro PAVLO in L. 3. $\S.$ 1. $\pi.$ de Condit. et Demonstr. qui sibi ipsi et maxime Modestino contrarius est. Scribit enim: Item seruus vel filius familias sine iussu patris vel domini conditionem implere possunt. Mouit haec Pauli sententia CUIACIVM, vt notat CONTIVS in Not. ad l. 25. $\pi.$ de Condit. instit. vt Modestinum corruptum pronunciat particulamque abnutiuam contra auctoritatem MSti Florentini expungendam censeat, quem sequuntur alii et inter eos Vir Ampl. IO. WENDEL. NEVHAVSS in Not. ad Bestii rationem emendand. leges Cap. I. p. 60. Obseruat praeterea CHARONDAS in suo MSto particulam non deuisse et Modestini locum ita scriptum: Sub conditione heres

institutus seruus sine iussu domini conditioni parere potest. Si ita res se haberet, frustra antea a nobis disputatum esset.

§. V.

Haud vero arbitror ex animi sententia particulam **NON** in lege aliqua vel adponendam vel eiiciendam esse, nisi manifestissimam aliquam committere velimus improbitatem, qui quod iustum esse debebat vel intrusa vel eiecta illa particula iniustum efficitur, praeterquam eo casu, si manifestissima legis deprauatio appareat, quae analogiae iuris refragatur omni. At hoc themate **PAVLVS** cum **MODESTINO** facile redibit in concordiam, nec opus aliqua medicina hic saniori applicanda. Loquitur enim **MODESTINVS** de ea conditionis hereditati vel legato adscriptae adimplentione, quae eum producat effectum, vt pater, vt dominus et acquirat hereditatem, et obligetur, cui *nec* seruus *nec* filius parere potest sine *iussu* domini vel patris. At si de solo illo adimplendi facto sermo est, recte adfirmat **PAVLVS**, posse a filio familias sine iussu patris impleri conditio. Integrum enim erat adhuc patri et domino, an, conditioni licet satisfactum sit, velit agnoscere adimplentionem conditionis, quae sine suo iussu adimpleta erat, et sic adire hereditatem. Patet id ex **PAVLI** verbis postremis: *quia eo facto nemo fraudatur.*

§. VI.

Satis probauimus antiquo iure sine patris consensu filium nequiuisse adire hereditatem; nec haec immutata esse cernimus, a quo tempore aliunde acquisita a filio familias patri propria amplius non fiebant, sed in quibus relicta filio familias

miliis proprietate, patri tantum ususfructus concedebatur. Sed a quo tempore IUSTINIANVS in *L. 8. §. 1. C. de bonis quae liber.* introduxerat peculium irregulare illud, seu aduentitium extraordinarium, quaestio enata est, an, si filio familias ex testamento hereditas obueniat, requiratur adhuc iussus patris. Sane in *cit. L. 8.* verbum *Sin adire maluerit.* videtur in arbitrio filii posuisse, an patris iussum expectare voluerit, nec ne. Sed mihi diuersa videntur themata separanda. Si filius adhuc impubes solo iussu patris eiusque auctoritate adire hereditatem filius debet. Si vero sit minorennis, seu vt loqui amat Iustinianus, si sit secundae aetatis, vt ipsemet possit voluntatem suam declarare, tunc ante omnia patris requirendus consensus, quem spernere haud licet. Eo enim consentiente filius adeundo hereditatem sibi quidem quo ad proprietatem, patri vera tunc quo ad usum fructum acquirit. Iam vero, si ipse filius nolit adire hereditatem, licet praecedat patris iussus, tunc ipsemet pater eandem adire sibi que acquirere poterit integram hereditatem; quod adfirmant verba *cit. Leg. 8. Siquidem recusauerit filius, licentiam damus patri simili modo hereditatem adire et eam pleno iure habere.* Contra vero si consensum neget pater, etiam pleno iure sibi acquirendi licentiam dat Imperator filio his verbis: *Sin autem patre recusante filius adire maluerit* (sc. quam ex voluntate patris repudiare) *damus quidem licentiam ei hoc facere. caet.* Hinc in hoc antiquum ius sublatum non est, quo filius iussu patris adire debebat hereditatem testamento sibi delatam, temperatum vero in eo, vt si recusaret pater, tunc demum etiam sine patris iussu, dummodo minorennis esset filius, adeundi facultatem filius familias obtinuit.

§. VII.

Tandem, quid nostro iure? Eam sane patriam potestatem, quam solis Romanis tribuit Iustinianus Germani nec habent, nec habuere unquam; Ex iure vero patriae potestatis sequebatur iussus patris in adeunda hereditate. Et quamvis Iustiniano iure temperata fuerit patria potestas, semper tamen pater dominium retinuit in liberos. Populares vero nostri nunquam dominium in liberos patri tribuerunt, qui societatem potius familiam putabant, cuius primas partes patri tribuebant. Hinc coniceres forsitan iussum parentum non requiri amplius in adeunda a filio familias hereditate testamento eidem relicta. Sed non recedendum hoc themate a iure Iustiniano arbitror. Quanquam enim pater liberorum dominus non est, tamen nihil graue passi sunt maiores nostri agi a liberis in familia existentibus irrequisito parentum consensu. Hinc cum ea, quae Romano iure disposita, a germanorum agendi consuetudine non abhorrent, in subsidium utique etiam recepta esse non dubitamus.

T A N T V M.

ULB Halle

3

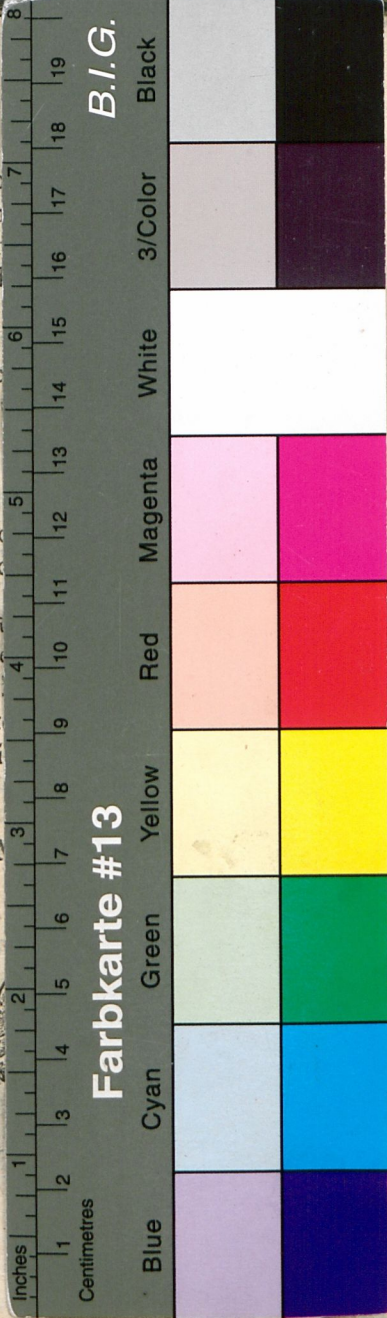
005 880 491

VD18

1768, 20.
Ab: 64.

61

SPECIMEN
CONTINENS
CAPVT IVRIS CONTROVERSVM
DE
ADITIONE HEREDITATIS
A FILIO FAMILIAS
FACTA
QVOD
ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS GRATIA
PRAESIDE
D. CHRISTIANO HENR. BREVNING
PROFESSOR. IVR. NAT. ET GENT. PVBLIC. ORDIN.
ET SOCIETAT. LITER. DVISBVRG.
SOCIO
IN AVDITORIO PETRINO
DIE IV. IANVAR. ANNO MDCCCLXVIII.
PVBLICE DEFENDET
IOANNES CHRISTIANVS KARSCH
KOENIGSBRVCK. LVSAT. SVP.

LIPSIAE
EX OFFICINA LANGENHEMIA.

